

Η συνάντηση**The meeting****Ελευθερία Παπαδοπούλου**

Γυμνάσιο Έγκωμης
Κυριάκος Νεοκλέους

Τμήμα Α1

Υπεύθυνες εκπαιδευτικοί:

Καλλιόπη Μωυσέως
Νίκη Καψάλη

Ένα ωραίο πρωινό, του 336 π.Χ., συναντήθηκαν όλοι οι Έλληνες στον Ισθμό της Κορίνθου, για να αποφασίσουν για την εκστρατεία εναντίον των Περσών. Δεν θα έλειπε ο Αλέξανδρος της Μακεδονίας, της μίας και μοναδικής, ο οποίος, μάλιστα, έγινε ο αρχηγός.

Ήταν τόση η χαρά του, πετούσε στα σύννεφα, δηλαδή! Ήθελε να τη μοιραστεί με κάποιον σπουδαίο, εκτός από εκείνους που έκαναν ουρές, για να τον συγχαρούν.

- Δεν παίρνω ένα τηλέφωνο τον Διογένη τον Κυνικό; σκέφτηκε. Άκουσα πως κάπου εδώ κοντά βρίσκεται.

Χωρίς να χάνει χρόνο, πήρε το κινητό του.

- Εμπρός; Διογένης εδώ. Ποιος είναι;

- Έλα, ο Αλέξανδρος ο Μακεδόνας είμαι. Βρέθηκα στα μέρη σου κι είπα να έρθεις από δω να τα πούμε από κοντά.

- Τι λες, καλέ; του απάντησε. Τώρα δεν ευκαιρώ. Έλα εσύ.

Έτσι, λοιπόν, βρέθηκε στο Κράθειο, έξω από την Κόρινθο, μπροστά από το πιθάρι του φιλοσόφου.

- Καλημέρα, μεγάλε. Τι χαμπάρια; Είμαι ο βασιλιάς Αλέξανδρος αυτοπροσώπως.

- Κι εγώ ο Διογένης, ο Κύων, του απαντά ο άλλος ατάραχος, χωρίς να κουνηθεί σχεδόν ρούπι από τη θέση του.

Ο Αλέξανδρος μόλις έχει φάει την πρώτη του ήττα.

- Δε με φοβάσαι; τον ρωτά ευθύς αμέσως.

- Και τι είσαι; Καλό ή κακό; του απαντά βαριεστημένα.

Μένει κάγκελο από αυτή τη συμπεριφορά. Τα έχει βρει σκούρα με αυτόν τον άνθρωπο. Άλλωστε, έχει και έναν τίτλο να υπερασπιστεί. Δεν είναι όποιος κι όποιος, ρε αδερφέ!

- Δεν μπορεί ένας βασιλιάς να πει ότι είναι κακό και άμα είναι καλό, γιατί κάποιος να φοβάται το καλό; σκέφτεται ο νέος, προσπαθώντας να σώσει ό,τι του έχει απομείνει από την τσαλαπατημένη του αξιοπρέπεια.

- Πρέπει να κάνω γρήγορα μια κίνηση ματ, μπας και ξεμπερδέψω με δαύτον, συνεχίζει τη σκέψη του.

Κατηγορία Α': Κωμικογράφημα**Β' ΒΡΑΒΕΙΟ**

Αποφασίζει, λοιπόν, να τα παίξει όλα για όλα και να φανεί ανώτερος, μπας και ξελασπώσει.

- Ζήτα μου ό,τι θες, για να δεις ότι είμαι φίλος.
- Αποσκότησόν με, του απαντά ο Διογένης κατάμουτρα.

Ο Αλέξανδρος έχει πάρει το μήνυμα.

- Σήμα ελήφθη, όβερ, σκέφτεται, αφού ο φιλόσοφος, ίσως, εννοούσε «Βγάλε με από το σκότος, τη λήθη και δείξε μου την αλήθεια».
- Έξυπνο λογοπαίγνιο, συνεχίζει τις σκέψεις του κι αποφασίζει να κάνει τον Κινέζο, ντε και καλά ότι δεν κατάλαβε.
- Α, εννοείς ότι θέλεις να σταματήσω να σου κρύβω τον ήλιο. ΟΚ, δικέ μου!

Την επομένη, ένας διανομέας εμφανίστηκε, αφήνοντας μια ξαπλώστρα, ομπρέλα, αντηλιακό και μοδάτα γυαλιά, πεσκέσι του βασιλιά.

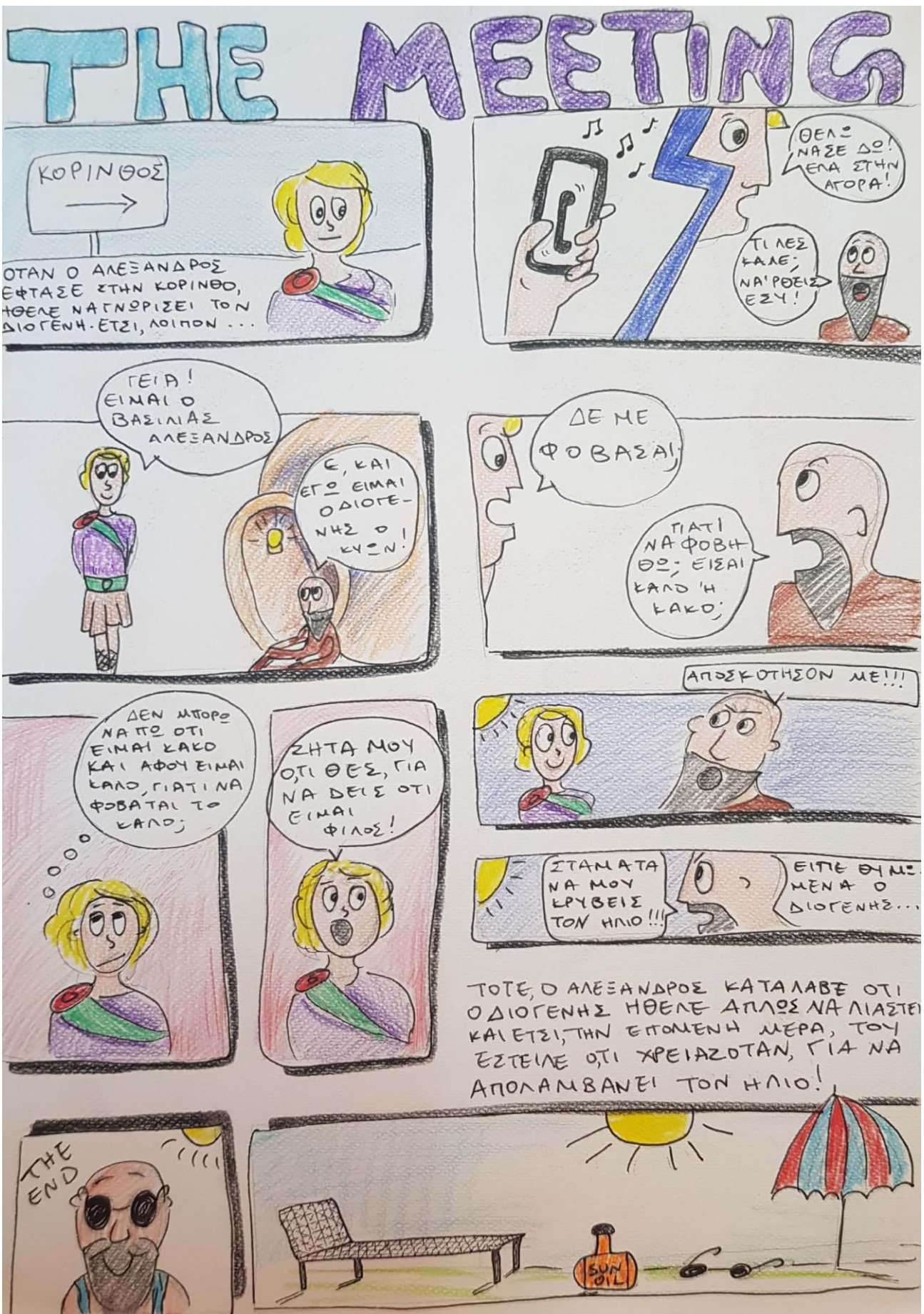
Κι ο Αλέξανδρος δήλωνε στους δημοσιογράφους όλων των καναλιών:

- Εὐὶ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην.

Κατηγορία Α': Κωμικογράφημα

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

Κατηγορία Α': Κωμικογράφημα

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

Πηγή:**Πλούταρχος Αλέξανδρος (14.1-14.5), μετάφρ. Α.Ι. Γιαγκόπουλος & Ζ.Ε. Μαλαθούνη**

[14.1] Εἰς δὲ τὸν Ἴσθμὸν τῶν Ἑλλήνων συλλεγέντων καὶ ψηφισαμένων ἐπὶ Πέρσας μετ' Ἀλεξάνδρου στρατεύειν, ἡγεμῶν ἀνηγορεύθη. [14.2] πολλῶν δὲ καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφων ἀπηντηκότων αὐτῷ καὶ συνηδομένων, ἤλπιζε καὶ Διογένην τὸν Σινωπέα ταῦτ' ποιήσειν, διατρίβοντα περὶ Κόρινθον. [14.3] ὡς δ' ἐκεῖνος ἐλάχιστον Ἀλεξάνδρου λόγον ἔχων ἐν τῷ Κρανείῳ σχολὴν ἤγεν, αὐτὸς ἐπορεύετο πρὸς αὐτόν· ἔτυχε δὲ κατακείμενος ἐν ἡλίῳ. [14.4] καὶ μικρὸν μὲν ἀνεκάθισεν, ἀνθρώπων τοσούτων ἐπερχομένων, καὶ διέβλεψεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. ὡς δ' ἐκεῖνος ἀσπασάμενος καὶ προσειπὼν αὐτὸν ἠρώτησεν, εἴ τινας τυγχάνει δεόμενος, «μικρὸν» εἶπεν· «ἀπὸ τοῦ ἡλίου μετάστηθι». [14.5] πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω διατεθῆναι καὶ θαυμάσαι καταφρονηθέντα τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρός, ὥστε τῶν περὶ αὐτὸν ὡς ἀπήεσαν διαγελόντων καὶ σκωπόντων, «ἀλλὰ μὴ ἐγώ» εἶπεν «εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην».

[14.1] Όταν οι Έλληνες συγκεντρώθηκαν στον Ισθμό και ψήφισαν να εκστρατεύσουν εναντίον των Περσών με τον Αλέξανδρο, αναγορεύτηκε αρχηγός τους. [14.2] Καθώς πολλοί, και πολιτικοί και φιλόσοφοι, που τον είχαν συναντήσει, του έδιναν συγχαρητήρια, υπολόγιζε πως θα έκανε το ίδιο και ο Διογένης από τη Σινώπη, που ζούσε τότε στα περίχωρα της Κορίνθου. [14.3] Εκείνος όμως ξεκουραζόταν στο Κράναιο, ελάχιστα ενδιαφερόμενος για τον Αλέξανδρο· γι' αυτό πήγε ο ίδιος ο Αλέξανδρος σ' αυτόν, που έτυχε να είναι ξαπλωμένος στον ήλιο. [14.4] Και καθώς τόσοι άνθρωποι έρχονταν προς το μέρος του, ανακάθισε λίγο και κοίταξε προς τον Αλέξανδρο. Και όταν εκείνος, μετά τον χαιρετισμό και την προσφώνηση, τον ρώτησε αν χρειάζεται κάτι, του είπε: «παραμέρισε λίγο από τον ήλιο». [14.5] Λένε πως ο Αλέξανδρος ενοχλήθηκε από αυτό και, μολονότι ένιωσε ταπεινωμένος, θαύμασε την υπερηφάνεια και τη μεγαλοσύνη του άνδρα τόσο πολύ, ώστε, καθώς έφευγαν και οι της ακολουθίας του γελούσαν συνεχώς και κοροΐδευαν, είπε: «εγώ, ωστόσο, εάν δεν ήμουν Αλέξανδρος, θα ήμουν Διογένης».

